

Hun havde af Betjentens Beskrivelse straks forstaaet, at det maatte være Cajus Vang. Og hendes første Følelse var en rasende Forbitrelse mod ham for den Seddels Skyld.

Imidlertid havde hun opfattet Politibetjentens Anmodning som en Ordre, hun ikke kunde modsætte sig, og forøvrigt var hendes Sindsstemning overfor den døde hurtigt slaaet om. Hun kom til at græde, og med Graaden voksede Medfølelsen for den tidligere Ven, voksede ogsaa Angeren over hendes Medskyld i hans Ulykke og dertil en rædselsblandet Nysgerrighed efter at se hans Lig.

Hun havde kun forlangt, at hendes Forlovede, som hun netop ventede, skulde have Lov at følge med; og da Frants Møller lidt efter indfandt sig, kørte de alle tre i Droske til Lighuset. Frants Møller fik dog ondt allerede af Lugten i Gangen og maatte gaa ud. Og da Frøken Susse, holdende Betjenten i Haanden, stod foran den uhyggelig Glaskiste og mødte Synet af Vennens sortblaa Lig, brast hun i sin hysteriske Krampelatter og faldt derpaa besvimet om i Betjentens Arme.

Siden havde hun og hendes Kæreste drevet planløst omkring fra Sted til Sted og strammet sig op med stærke Drikke, indtil de nu var havnet her og sad stumme, uden Energi til at rejse sig, med en instinktmæssig Frygt for deres egne Stemmer og for